

CAPITOLUL 1

A fost odată ca niciodată un tată care încerca să-l adoarmă pe Michael, fiul său de cinci ani. Băiatul îl rugă să-i spună o poveste.

— Bine, spuse tatăl. Ia să vedem. Așa, da. Ei bine, a fost odată ca niciodată o fetiță cu părul bălai, pe nume Cosițe de Aur.

— Nu, nu, zise băiatul. O poveste *nouă*!

— O poveste nouă? Întrebă tatăl. Despre ce să fie?

— Despre o găină, zise băiatul.

— A, bun! Mă temeam că iar o să vrei o poveste cu lupi. Așa deci, a fost odată ca niciodată o găină.

Apoi tatăl se opri.

— Mai spune! spuse băiatul. De ce te-ai oprit?

— Ce nume-ar fi potrivit pentru o găină?

Michael căzu pe gânduri.

— Să-i zicem... Curcubeu, zise el.

— De ce Curcubeu? întrebă tatăl.

— Pentru că are penele în toate culorile, zise băiatul.

— Curcubeul? întrebă bărbatul.

— Găina, spuse băiatul.

— Bine, atunci. Dar îți dai seama că nu există găini cu pene de toate culorile, nu?

Tatălui nu-i plăcea deloc să-i spună fiului său lucruri care nu sunt adevărate.

— Da, da, știu, răspunse copilul. Spune mai departe!

Și tatăl spuse mai departe:

— A fost odată ca niciodată o găină. O chema Curcubeu, fiindcă avea pene de toate culorile: roz, roșii, purpurii, movulii ca lavanda, magenta... Băiatul căscă.

— Și violet, și galbene, și portocalii...

— Cred că avem destule culori, zise băiatul.

— Și verzi, verzi închis, și verzi deschis...

— Tati, gata! strigă băiatul. Gata cu atâtea culori. Mă apucă somnul!

— Păi și ce, nu-i bine?! întrebă tatăl. Doar e ora de culcare.

— Dar vreau o poveste înainte! spuse băiatul. Nu doar culori.

— Bine, bine, zise tatăl. Așadar, Curcubeu trăia alături de multe alte găini într-o casă – de fapt, o fermă de la marginea unei păduri dese și întunecate. Iar în pădurea deasă și întunecată ghici cine trăia.

— Un lup, spuse băiatul, ridicându-se în capul oaselor.

— Ba nu, domnule! strigă bărbatul.

— Hai, fă cumva ca-n pădurea deasă și întunecată să trăiască un lup, zise băiatul.

— Te rog, spuse tatăl. Orice, dar nu un lup. O nevăstuică, un dihor, un leu, un elefant...

— Un lup, zise băiatul.

— Bine, fie, mormăi tatăl, dar, te rog. nu te ridica în fund. Pune capul pe pernă și închide ochii.

— Bine, zise copilul. Și își întoarse perna, astfel încât să simtă pe obraz partea ei rece.

— Așa, spuse tatăl. În pădure trăia un lup bătrân și prost, prea obosit să mai poată face vreun rău.

— Nu! țipă băiatul, ridicându-se din nou în capul oaselor. Lupul este *feroce*! Teribil, teribil de feroce!

— N-ai auzit destule povești cu lupi teribil de feroce? se revoltă tatăl.

— Nu!

— Bine, atunci, zise bărbatul. Un lup teribil, teribil de feroce, cu ochi roșii, cu dinți lungi și ascuțiți, ca niște cuțite de măcelar.

— Mmmm! spuse băiatul, punându-și din nou obrazul pe pernă și închizând ochii.

— Să-nțeleg că-ți place faza asta cu cuțitele de măcelar, zise tatăl.

— La nebunie, zise băiatul. Mai departe!

— Păi, într-o noapte, când era foarte întuneric, lupul ieși tiptil din pădure. Apropo, pe lup cum să-l cheme?

— Waldo, zise băiatul.

— Ba nu, răspunse tatăl.

— Ba da, răspunse băiatul.

— Dar Waldo era în povestea noastră de data trecută! A fost în toate poveștile de la Crăciun încoace. Nu putem s-avem unul nou?

Băiatul scutură din cap.